

[Per Hækkerup.]

grundlag. Den omstændighed, at der står et bredt politisk udsnit bag ved en lovgivning, kan betyde, at denne lovgivnings effektive gennemførelse i virkeligheden bliver så meget desto bedre og stærkere, så dette vejer tungere end nogle ændringer, man i og for sig godt ville have ønsket med, men som man har måttet give afkald på. Dette er jo elementærlæren om, hvorledes man samarbejder, men jeg synes desværre, det har været nødvendigt efter udtalelserne at gentage dette synspunkt.

Og så vil jeg gerne gøre en yderligere kommentar i anledning af, at der i et dagblad i dag meddeles nogle oplysninger om et dokument, som er udarbejdet af socialistisk folkeparti, og som efter det, der oplyses i bladet, skulle være forelagt socialdemokratiets ledelse til underskrift. Hertil kan jeg sige, at det er rigtigt, at jeg har modtaget fra hr. Aksel Larsen et stykke papir, der indeholder den redegørelse . . . (*Munterhed*) — ja, vi kan også sige, det er 5 eller 6 stykker papir, jeg husker ikke, hvor mange sider der er — men altså et stykke papir, der indeholder den redegørelse, som jeg har forstået den folkesocialistiske gruppe her i folketinget havde lovet at afgive til socialistisk folkepartis hovedbestyrelse.

Et sådant stykke papir må naturligvis være et helt internt dokument, der vedrører det pågældende parti. Det kan naturligvis have en vis interesse for andre, men det er et internt dokument, og det må det parti selv afgøre hvordan de udformer, hvilket indhold de giver det osv. Jeg har betragtet det som et internt dokument. Jeg var naturligvis glad for at få den orientering, der lå i at få lejlighed til at læse dokumentet. Jeg har ikke haft lejlighed til at studere det grundigt; det er ret omfattende, så det vil tage lidt tid, og det har knebet lidt med tiden i de sidste dage, men jeg har løbet det igennem, og det indeholder, så vidt jeg kan skønne, en samling selvfølgeligheder og almindeligheder, som der ikke knytter sig nogen særlig politisk interesse til, men som måske kan berolige nogen inden for SF. Det ved jeg ikke, det skal jeg overhovedet ikke blande mig i. Men det er klart, det vil jeg da også gerne sige, at man skal naturligvis ikke forvente, at socialdemokratiet giver sig til at skrive under på dokumenter eller

papirer, i hvis udarbejdelse vi ikke har lod eller del. Jeg kan altså ikke se, der er noget ejendommeligt i det stykke papir, så langt jeg har læst det, men det er da klart, at vi modtager ikke et brev eller en redegørelse eller et memorandum, eller hvad det nu kan være, fra et andet parti, og så skal vi bare skrive under på det. Sådan bærer man sig som bekendt ikke ad i politik. Vi har en klar, efter min opfattelse klar og tydelig samarbejdsaftale; denne samarbejdsaftale står vi ved, den giver rammen for det samarbejde, vi har med socialistisk folkeparti, og dermed mener jeg, at denne sag i hvert fald i forhold til mit parti er afklaret. Hvilke problemer man så måtte have at tumle med inden for SF, det må blive SFs eget spørgsmål, det er ikke vort problem.

Poul Hartling: Nu har jeg 15 minutter til at besvare indlæg fra en hel stribe ministre.

Må jeg begynde med den højtærede udenrigsminister, som på mit spørgsmål sagde et klart og ubetinget ja til, at regeringens udenrigs- og sikkerhedspolitik var uændret, og som sagde, at han ville gøre, hvad han kunne, for at styrke og bevare den enighed, den brede enighed, som bærer udenrigs- og sikkerhedspolitikken her i folketinget. Jeg takker for denne klare og tilfredsstillende udtalelse. Jeg havde også spurgt om betingelsen for at gå ind i en regering mellem S og SF — om der også var indenrigspolitiske betingelser. Udenrigsministeren nævnte ikke nogen betæneligheder eller betingelser, og det kunne jo nok skuffe lidt. Alligevel vil jeg sige, at jomfrutalen var så pæn og så tilfredsstillende, at jeg gerne vil være med til at yde en anerkendende femøre for den. Det er dens slags dekorationer, vi uddeler herinde. Derimod har jeg ikke nogen femøre til finansministeren, selv om han måske nok kunne bruge alle rimelige beløb, og jeg har heller ikke nogen femøre til økonomiministeren, som forsøgte sig i den arrogante genre. Hos ham skulle der måske snarere trækkes lidt fra til den første.

Handelsministeren svarede ikke på det spørgsmål, jeg stillede til ham i går, og jeg skal såmænd ikke nu i anden runde insistere på at få et svar, for der er jo erfaring for, at handelsministre skal være lidt forsigtige med at udtale sig.